

Arrest

nr. 70 419 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine wonende te Dagestan, Russische Federatie. In de periode 2003-2009 kregen uw familie en uzelf herhaaldelijk problemen met de Dagestaanse autoriteiten, namelijk arrestaties en ondervragingen van verschillende familieleden en uzelf, foltering van uw zonen en uw echtgenoot en verschillende huiszoekingen. Uw problemen begonnen in 2003 omwille van uw zoon M. G. (...) (O.V. X) die in de jaren 1990 deel uitmaakte van het leger van Dudayev en om deze reden twee à drie keer werd gearresteerd. Uw zoon M. (...) vluchtte naar België waar hij asiel aanvraagde. Na zijn vertrek kwamen de

ordediensten verschillende keren langs bij jullie op zoek naar M. (...). Elke keer ondervroegen ze uw echtgenoot en u. Ook uw andere zoon, K. G. (...) (O.V. 5.861.216), kreeg problemen met de Dagestaanse autoriteiten. In 2005 werd hij twee maal gearresteerd en gefolterd. U bent niet op de hoogte van het motief van deze arrestaties. U weet enkel dat het iets met een vriend van hem te maken heeft. K. (...) moest ook verschijnen voor een rechtbank, maar u weet niet waarvan hij beschuldigd werd. Eind december 2005 vluchtte ook uw zoon K. (...) naar België waar hij asiel aanvraagde. Uw echtgenoot werd gearresteerd, verhoord en gefolterd in 2006. De ordediensten wilden van hem weten waar K. (...) was. Ook uw zoon Mi. (...) werd in 2007 meegenomen voor verhoor en gefolterd. U verklaarde zelf te zijn meegenomen door de autoriteiten voor verhoor in augustus of september 2009. U werd verhoord in verband met uw zonen. Tijdens uw ondervraging bent u echter flauwge gevallen en werd u naar het ziekenhuis gebracht. Uw schoonbroer kwam u ophalen in het ziekenhuis. Sindsdien besloot u te verblijven bij uw schoonbroer. Uw schoonbroer organiseerde uw reis en op 17 januari 2010 bent u vertrokken vanuit Bamat-Bekyurt in een persoonswagen. 's Nachts bent u aangekomen in Uzhgorod waar u in een andere wagen bent gestapt. U verklaarde rechtstreeks te zijn doorgereisd van Uzhgorod naar België. U kwam aan in België op 21 januari 2010 en vroeg asiel aan diezelfde dag. U legde de volgende documenten voor: uw intern Russisch paspoort, uw huwelijksakte, en uw geboorteakte. U legde ook uw opmerkingen voor over uw verklaring van 21 januari 2010 in de vragenlijst die ingevuld werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw advocaat legde nog een medisch attest voor bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op datum van 25 juli 2011 ontving het Commissariaat-generaal de volgende documenten per aangetekende zending (datum verzending 20 juli 2011): een door u geschreven brief aan uw zoon K. (...) met een vertaling in het Frans, een uittreksel uit de historiek van de ziekte-toestand van uw echtgenoot G. S. (...) met een vertaling in het Frans, en twee attesten dd. 30.07.2007 en d.d. 08.10.2007 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Dagestaanse Republiek met een vertaling in het Frans waarin gesteld wordt dat uw zoon K. (...) wordt gezocht door de ordediensten. In het attest d.d. 08.10.2007 wordt nog vermeld dat uw zoon K. (...) verdacht wordt van deelname aan 'illegale gewapende groepen', dat zijn huis doorzocht werd, en ook dat u, uw echtgenoot en uw zoon Mi. (...) werden ondervraagd naar zijn verblijfplaats.

B. Motivering

De persoonlijke problemen die u aanhaalde houden verband met uw zonen M. G. (...) (O.V. 5.520.848) en K. G. (...) (O.V. 5.861.216) die respectievelijk in 2003 en in 2005 naar België zijn gevlucht. U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omwille van problemen met de autoriteiten die op zoek waren naar uw zonen (gehoorverslag CGVS p. 15, 21).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in hoofde van uw zoon M. G. (...) in 2004 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen door het Commissariaat-generaal, omdat er geen geloof gehecht werd aan zijn asielrelaas (beslissing CGVS van 23 april 2004). Op 10 maart 2006 werd hem door de toenmalige Vaste Beroepscommissie de vluchtelingenstatus toegekend. Aan uw andere zoon, K. G. (...), werd door het Commissariaat-generaal twee maal het statuut van vluchteling en het statuut van de subsidiaire bescherming geweigerd, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden (beslissing CGVS van 20 maart 2006 en van 26 september 2007). K. G. (...) ging in beroep op datum van 28 maart 2006 bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tegen de beslissing van het CGVS van 20 maart 2006 en nam afstand van zijn beroep door toepassing van artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980. Ook tegen de beslissing van 26 september 2007 van het CGVS ging K. G. (...) in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het statuut van vluchteling en van de subsidiaire bescherming werden in beroep geweigerd op 25 januari 2008. Hiertegen werd door uw zoon beroep aangetekend bij de Raad van State. Het beroep werd op 25 maart 2008 onontvankelijk verklaard. De derde asielaanvraag van K. G. (...) werd op 3 juni 2008 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien het Commissariaat-generaal eerder geoordeeld heeft dat de verklaringen van uw beide zonen niet geloofwaardig waren, kan het Commissariaat-generaal ook maar weinig geloof hechten aan uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten omwille van uw zonen.

Bovendien kan er op gewezen worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten ernstig ondermijnd wordt door de vaststelling dat u nog zolang gewacht hebt alvorens uw land te verlaten. Zo verklaarde u dat de Dagestaanse politie al in 2003 na het vertrek van uw zoon M. (...) verschillende keren bij u thuis langskwam. U en uw echtgenoot werden toen telkens ondervraagd. De ordediensten voerden ook regelmatig huiszoekingen bij jullie uit (gehoorverslag CGVS p. 13-15). In 2005 begon het probleem van uw zoon K. (...). Hij werd twee maal gearresteerd en vastgehouden. Tijdens deze arrestaties werd hij gefolterd (gehoorverslag CGVS p. 15-17). In 2006 werd uw echtgenoot enkele keren ondervraagd. De ordediensten wilden van hem weten waar jullie zoon K. (...) was. Hij werd ook een keer gearresteerd en gefolterd (gehoorverslag CGVS p. 18). In 2007 werd een andere zoon van u, Mi. (...), meegenomen en gefolterd (gehoorverslag CGVS p. 19). In

augustus of september 2009 werd u zelf een keer meegenomen voor verhoor door de Dagestaanse autoriteiten. U viel flauw tijdens deze ondervraging en werd in het ziekenhuis opgenomen. Daarna besloot uw familie dat het beter was dat u het land zou verlaten (gehoorverslag CGVS p. 20-21). Het feit dat u nog tot januari 2010 gewacht hebt alvorens uw land te verlaten doet afbreuk aan de aannemelijkheid van uw beweerde vervolgingsvrees. Toen u gevraagd werd waarom u niet eerder uw land verlaten hebt, beweerde u dat u uw werk, uw huis en kinderen niet zomaar kon verlaten (gehoorverslag CGVS p.22). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend. In verband hiermee is het ook merkwaardig te noemen dat uw echtgenoot nog altijd in Dagestan verblijft (gehoorverslag CGVS, p. 19), terwijl hij toch ook verschillende keren werd ondervraagd en zelfs een keer gefolterd werd omwille van jullie zonen.

De ernst van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u zich sinds uw vertrek niet eens geïnformeerd hebt over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsproblemen. Uit uw verklaringen is toch gebleken dat u nog contact hebt met uw familieleden daar (gehoorverslag CGVS, p. 5-6). U hebt hen echter niet eens gevraagd of de ordediensten na uw vertrek nog bij hen zijn langsgekomen om naar u te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 21), wat toch wijst op een gebrek aan interesse in de evolutie van uw vervolgingsproblemen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw reis naar België. Immers, wat betreft het traject van uw reis, wist u vrijwel niets. U verklaarde in een personenwagen te zijn gereisd van Bamat-Bekyurt tot Uzhgorod. Vervolgens bent u in een andere wagen gereisd van Uzhgorod naar België. Behalve Uzhgorod weet u echter niet langs welke andere plaatsen u gereden bent en evenmin via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen (gehoorverslag CGVS p. 10-11). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig aannemelijk, aangezien de hele reis toch ongeveer drie dagen geduurd heeft (gehoorverslag CGVS p. 11). U verklaarde enkel gereisd te hebben met uw intern paspoort en geen internationaal paspoort gehad te hebben (gehoorverslag CGVS p. 10-11). Verder weet u niet of u grenscontroles bent tegengekomen, u weet niet of u gecontroleerd werd op uw identiteit aangezien u sliep (gehoorverslag CGVS p. 12). Met betrekking tot eventuele identiteitscontroles had uw chauffeur of smokkelaar ook geen afspraken met u gemaakt (gehoorverslag CGVS p. 12-13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bij deze controles loopt men het risico om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaars. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt.

U stelde weliswaar aan geheugenproblemen te lijden waardoor u zich bepaalde zaken niet meer zou kunnen herinneren (gehoorverslag CGVS p. 2-3). Ter staving van uw psychische problemen legde uw advocaat een medisch attest voor bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Er dient echter opgemerkt te worden dat er begrip kan worden opgebracht voor de eventuele psychische moeilijkheden die u zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat het een verklaring kan bieden voor de vastgestelde vaagheden. Bovendien toont dit attest niet aan dat er een direct verband zou bestaan tussen deze psychische moeilijkheden en de door u aangehaalde elementen van uw asielrelaas. Dit attest vermag bijgevolg niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense origine. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de

rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

Tijdens het gehoor legde u uw intern Russisch paspoort, uw huwelijksakte en uw geboorteakte voor. Deze documenten hebben geen beslissende invloed op uw asiële dossier aangezien ze, in uw geval, enkel persoonlijke gegevens bevatten. U legde ook uw opmerkingen voor over uw verklaring van 21 januari 2010 in de vragenlijst die werd ingevuld bij de DVZ. Deze opmerkingen werden besproken en uitgeklaard aan het begin van het gehoor en werden toegevoegd aan uw dossier, maar zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Met betrekking tot de documenten die u na het gehoor hebt opgestuurd en die reeds door uw zoon G. K. (...) werden voorgelegd bij zijn derde asielaanvraag, kan eveneens worden opgemerkt dat ze bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. De twee attesten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Dagestaanse Republiek kunnen uw asiële relaas niet staven. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. De door u geschreven brief aan uw zoon K. (...) is subjectief en heeft geen objectieve bewijswaarde. Het uittreksel uit de ziektehistoriek van uw echtgenoot kan uw verklaringen evenmin staven, aangezien een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de precieze feitelijke omstandigheden waarin uw echtgenoot bepaalde verwondingen zou opgelopen hebben.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen (gehoorverslag CGVS p. 12) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 48/4; 52, § 1 en 52/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. In een tweede middel beroept zij zich eveneens op de schending van de artikelen 48/4 en 52, § 1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging. Vervolgens roept zij in een derde middel de schending in van de artikelen 3 en 5 EVRM, waarna zij zich opnieuw steunt op de schending van de artikelen 48/4 en 52, § 1 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een vierde middel haalt verzoekende partij de schending aan van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, van het "fair play-beginsel" en wederom

van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. In een vijfde middel ten slotte steunt zij zich op de schending van artikel 15 sub c van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3 en 13 EVRM en opnieuw van de materiele motiveringsplicht en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad oordeelt dat door onderlinge verwevenheid van de artikelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Wat betreft de aangehaalde schendingen van de artikelen 3 en 5 EVRM, wijst de Raad erop dat een dergelijke schending niet dienstig kan worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

In verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM dient daarnaast te worden gespecificeerd dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze rechtsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. De Raad wijst er vervolgens op dat niet kan worden ingezien hoe de schending van artikel 52/2 van de vreemdelingenwet zou voorliggen door *“de asielaanvraag van verzoekster als ongeloofwaardig te gaan op basis van een dergelijke vergelijking met een ‘model vluchteling’, hetgeen bovendien niet strookt met het principe dat elke asielaanvraag individueel dient bekeken te worden en er niet zomaar een algemeen principe kan gehanteerd worden inzake de houding die een asielzoeker zou moeten aannemen om beroep te kunnen doen op asiel”* (verzoekschrift, p. 5). Voormeld artikel geeft louter termijnen van orde weer, zonder dat daar enige sanctie aan wordt gekoppeld. De eventuele overschrijding van deze termijnen tast aldus de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Bovendien preciseert verzoekende partij nergens op welke manier de duur van de behandeling van haar asielprocedure door verwerende partij haar belangen zou hebben geschaad, nu zij tijdens deze procedure bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en zij tevens langer in de mogelijkheid werd gesteld om aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas.

2.2.3. Evenmin kan de schending van artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet worden aangenomen, vermits dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij niet *in concreto* aan op welke wijze de schending van dit artikel voorligt.

2.2.4. Waar verzoekende partij voorts de schending van de rechten van verdediging opwerpt, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.5. Betreffende de opgeworpen schending van de Richtlijn 2004/83/EG en meer in het bijzonder artikel 15 sub c wijst de Raad erop dat voormeld artikel bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet. Bijgevolg beschikt dit artikel niet langer over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormeld artikel van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.6. In verband met de opgeworpen schending van het *“fair play-beginsel”* merkt de Raad vervolgens op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel

geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.7. Waar verzoekende partij verwijst naar de wet van 29 juli 1991 merkt de Raad op dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.9.1. Verzoekende partij bekritiseert het gebrek aan feitenvinding nu verwerende partij zich volgens haar beperkt tot het weergeven van een stereotype argumentatie en het in twijfel trekken van het relaas omwille van het feit dat er in het verleden werd geoordeeld dat de verklaringen van haar zonen ongeloofwaardig waren, dat verzoekende partij zelf lang heeft gewacht om te vertrekken uit Dagestan, dat zij zich niet voldoende heeft geïnformeerd en dat haar reisweg ongeloofwaardig is. Verwerende partij heeft niets onderzocht, maar is actief op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Verzoekende partij blijft evenwel bij haar feitenrelaas, dat overeenstemt met de werkelijkheid. Het kan haar niet ten kwade worden geduid dat zij in de geschetste omstandigheden zichzelf niet nog langer in gevaar bracht door de nodige bewijsstukken te verzamelen, maar er voor koos om zichzelf in veiligheid te brengen. Voorts wenst zij erop te wijzen dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat er in haar cultuur zo weinig mogelijk vragen worden gesteld vermits iedereen een verklikker kan zijn, het feit dat zij ondergedoken zat en ten slotte het feit dat zij ten eerste is getraumatiseerd door hetgeen er is gebeurd. Hoe dan ook benadrukt zij dat er geen enkele tegenstrijdigheid werd gevonden in haar relaas. Zij meent derhalve dat de conclusie van verwerende partij berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten. Verzoekende partij besluit dat er in de bestreden beslissing werd erkend dat in Dagestan eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten, zodat zij *“dient geacht te worden als hebbende een risico op problemen met de autoriteiten”*.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich, met uitzondering van het aanvechten van de ongeloofwaardig bevonden reisweg (zie punt 2.2.10.), in haar verweer beperkt tot het volharden in de door haar weergegeven feiten en het bestempelen van de motivering als een stereotype argumentatie.

Echter, de Raad constateert dat in de bestreden beslissing wel degelijk specifiek de situatie van verzoekende partij en deze van haar zonen – die de aanleiding zouden hebben gevormd voor haar problemen in Dagestan – werden in overweging genomen en werd vastgesteld dat verzoekende partij sinds het ontstaan van de beweemde moeilijkheden in 2003 nog tot 2010 wachtte alvorens het land te ontvluchten, dat haar echtgenoot tot op heden nog steeds in Dagestan verblijft en dit ondanks het feit dat ook hij ondervraagd en zelfs gefolterd zou zijn geweest en dat zij zich sinds haar vertrek niet eens informeerde over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsproblemen. Uit deze concrete gegevens deduceerde verwerende partij dat er geen gegronde vrees voor vervolging kon worden aangenomen in hoofde van verzoekende partij. Het loutere feit dat zij zich in haar verzoekschrift hiermee niet akkoord verklaart, vormt geen ontwrichting van deze gevolgtrekking.

Waar verzoekende partij wel dieper ingaat op de haar aangewezen onwetendheid over haar actuele situatie, stelt de Raad vast dat zij haar toevlucht neemt tot drie verschillende vormen van verweer. In de eerste plaats doet zij haar ignorantie hieromtrent af als een cultureel fenomeen door voor te houden dat men in Dagestan niet zomaar vragen begint te stellen. In de tweede plaats wenst zij eraan te herinneren dat zij ondergedoken leefde en derhalve niet de mogelijkheid bezat om zich te informeren. Ten slotte benadrukt zij dat zij sterk is getraumatiseerd door hetgeen zij heeft meegemaakt en logischerwijze niet van alles op de hoogte is. Echter, daargelaten de vaststelling dat deze vormen van verweer onverzoenbaar lijken nu verzoekende partij het ene moment een culturele exceptie opwerpt, het volgende moment komt aandragen met de fysieke onmogelijkheid vragen te stellen gelet op het feit dat zij ondergedoken leefde – als zou zij, indien zij niet was ondergedoken, wél vragen kunnen stellen – en uiteindelijk in de verf zet dat haar trauma haar geheugen zou hebben aangetast – opnieuw zonder enig uitstaans te hebben met een cultuur waarin het stellen van vragen taboe zou zijn – is de Raad van oordeel dat geen van voormelde argumenten kan worden aangenomen.

Immers, de Raad wijst er vooreerst op dat een culturele exceptie geen weerklank kan vinden nu het laten prevaleren van regionale gebruiken hoe dan ook niet opweegt tegen een inschatting van de ernst van die situatie die als levensbedreigend wordt ervaren. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij na haar aankomst in België niet eens heeft gevraagd naar de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsprobleem en dit ondanks de vaststelling dat zij wel degelijk contact onderhield met haar familieleden in Dagestan, onder meer met haar echtgenoot en haar zoon. Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie – daar waar verzoekende partij zelf aangaf nog in contact te staan met het thuisfront – wijst op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

Het feit dat verzoekende partij enige tijd ondergedoken leefde – waarbij de Raad overigens opmerkt dat deze periode van onderduiking zich enkel situeerde van oktober 2009 tot haar vlucht in januari 2010 en verzoekende partij ondertussen haar werk als verpleegster nog verderzette (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoorverslag 15/07/2011, p. 3 en 7), zodat de intensiteit van het onderduiken ernstig aan banden wordt gelegd – vertoont evenmin enige relevantie met de vaststelling dat verzoekende partij na haar aankomst in België geen enkele poging ondernam om informatie te vergaren over de stand van zaken in Dagestan.

Ten slotte kan ook een eventueel trauma geen rechtvaardiging bieden voor de flagrante onwetendheden in hoofde van verzoekende partij, nu zij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast zodat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen en hoe dan ook uit wat vooraf gaat duidelijk blijkt dat haar gebrek aan interesse – en dus niet een psychologische aandoening – aan de oorzaak ligt van haar gebrekkige kennis.

De Raad concludeert dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift enkel concentreert op het ontkrachten van haar gebrek aan kennis over en interesse voor de actuele toestand van haar vervolgingsproblemen waarbij zij met niet ter zake dienende argumenten komt aanzetten, zonder zich ook maar enige moeite te getroosten om de rest van de motivering – betreffende de ongeloofwaardig bevonden asielrelazen van haar beide zoons, haar jarenlange afwachten alvorens te vertrekken en het feit dat haar echtgenoot nog steeds in Dagestan woont – met concrete argumenten te weerleggen. Desbetreffende motivering blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.10. Waar verzoekende partij aangaande de motivering over de door haar afgelegde reisweg betoogt dat zij in België is geraakt via mensensmokkelaars, die haar op het hart hebben gedrukt dat alles voor haar werd geregeld en zijzelf zo weinig mogelijk diende te doen of zeggen en er voorts op wijst dat men

aan de grenzen mits betaling van voldoende bedragen de posten gemakkelijk kan omzeilen, stelt de Raad vast dat verwerende partij nergens uitsloot dat personen er inderdaad in zouden slagen om illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden.

Echter, verwerende partij motiveerde dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor haar voorziene reisdocumenten. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de voor haar voorziene reisdocumenten en dat zij geen afspraken had gemaakt over wat zij diende te doen bij een eventuele controle. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, document 5, Cedoca-antwoorddocument "*Toegang Schengenzone*"), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet nauwgezet werd geïnformeerd over alle details van deze reis. Deze vaststelling hypothekeert op bijkomende wijze haar reeds aangetaste geloofwaardigheid.

2.2.11. Waar verzoekende partij nog haar verontwaardiging uitdrukt over het feit dat het een constante zou zijn dat mensen uit Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië allen omwille van een ongeloofwaardig bevonden relaas en onvoldoende informatie terzake worden afgewezen, wijst de Raad erop dat – zoals reeds bleek uit wat vooraf gaat – elke asielaanvraag afzonderlijk wordt onderzocht door de commissaris-generaal. Het uiten van een ongefundeerde bewering als zou de commissaris-generaal asielzoekers uit voormelde regio's allemaal afwijzen, zonder deze overtuiging ook maar enigszins toe te lichten en/of met stavingsstukken te illustreren, doet hieraan volstrekt geen afbreuk.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is*" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RVS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat er tot op heden nog verscheidene mensenrechtenschendingen voorkomen in Dagestan, dat het aantal gevechtshandelingen is toegenomen en dat

zij niet naar een land kan worden teruggestuurd waar ontvoeringen en folteringen bestaan. Zij verwijst hiervoor naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* die niet nader worden gepreciseerd of bijgevoegd. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partij door het in de verf zetten van de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen.

Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 31 januari 2011 (administratief dossier, stuk 15, deel 4) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 juli 2007 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT